

Arrest

nr. 206 544 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. TIJINI
Molenstraat 52-54
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat N. TIJINI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 september 2015 een tweede aanvraag in om toelating tot verblijf, in de hoedanigheid van echtgenote van een verblijfsgerechtigde derdelander, nadat een eerste aanvraag negatief werd afgesloten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 maart 2016 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 20 oktober 2016 met nummer 176.634 wordt voormeld beroep verworpen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 maart 2016 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 8 april 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 eerste lid, 1° van de wet: betrokkene beschikt niet over een visum voor België

Wat betreft artikel 74/13 van de wet: het hoger belang van de kinderen in het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen.

Het feit dat betrokkene hier een gezin heeft, geeft haar niet automatisch verblijfsrecht.

Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om in regel te zijn met de bestaande wetgeving. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties onderhouden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen. Mevrouw kan na haar tijdelijke afwezigheid het gezinsleven in België weer verder zetten.

Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgens verweerder werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)*”. Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van artikel 8 van het EVRM, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste tot en met achtste middel – die alle samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november

1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

[...] Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel ten onrechte geoordeeld dat verzoekster het grondgebied moet verlaten omdat zij niet beschikt over een visum voor België.

De Dienst vreemdelingenzaken gaat er echter aan voorbij dat verzoekster een echtgenoot en kinderen heeft in België die verblijfgerechtigd zijn en helemaal niet kan terugkeren naar Marokko. Haar aanvraag tot machtiging van verblijf in haar hoedanigheid van echtgenote van de heer Hennchir Mohammed op basis van artikel 10 en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk. Deze procedure is nog hangende daar zij hiertegen in beroep is gegaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.05.2016.

Verzoekster ziet dan ook niet in waarom de Dienst Vreemdelingen toch heeft besloten om haar meteen het land uit te sturen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In casu heeft verweerder geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven omdat in casu zelf een tijdelijke afwezigheid een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verwerende partij is op de hoogte dat het hier een gezin betreft met Marokkaanse echtgenoot en hun gemeenschappelijke kinderen.

Verzoekster is de moeder van in België verblijfsgerechtigde kinderen, de jongste is amper 7 maanden oud. De tweede jongste is nog geen 2,5 jaar oud. De oudste is 3,5 jaar oud. Allen zijn ze fysiek en emotioneel afhankelijk van hun moeder. Het betreft hier dus nog zeer jonge kinderen. Het kan toch niet redelijk genoemd worden dat verzoekster tijdelijk wordt gescheiden van haar jonge kinderen.

De Belgische overheid mag niet verwachten dat de kinderen hun moeder zullen vergezellen naar het land van herkomst. De kinderen zijn immers legaal in België en dienen in België te verblijven.

Daarnaast is het ook zo dat verzoekster omwille van financiële problemen niet naar het buitenland kan gaan. Verzoekster is thans zonder inkomsten. Verzoekster houdt zich thans voltijds bezig met de opvoeding van haar kinderen. Verzoekster heeft dit ook zo vermeld in haar aanvraag.. Verzoekster verblijft illegaal in België en kan dus niet werken. Verzoekster heeft niet de financiële middelen om alleen te vertrekken naar Marokko laat staan met 3 kinderen.

Tevens is het zo dat mevrouw al jarenlang in België verblijft en zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst. De vader van verzoekster, E.H.M., is immers overleden op 31.01.2002 en de moeder van verzoekster, D.B., is 72 jaar oud en heeft zelf praktisch geen banden meer met haar land van herkomst daar zij via een toeristenvisum grotendeels in Nederland verblijft bij haar dochter, een zus van verzoekster.

Tevens heeft de echtgenoot van verzoekster een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, zodat verzoekster instaat voor de opvoeding van de kinderen. Zelfs een tijdelijke verwijdering zal haar gezinsleven in die mate verstoren omdat haar echtgenoot werkt en zij instaat voor de opvoeding van haar kinderen. Haar echtgenoot kan niet thuis blijven en zorgen voor de opvoeding van de kinderen

daar hij anders zijn job verliest en uiteraard dan in financiële problemen zal terechtkomen. In dit gezin werkt er maar 1 persoon, nl. de echtgenoot van verzoekster die een inkomen heeft als schoonmaker. Met dit inkomen moet hij instaan voor het onderhoud van 3 kinderen + zijn echtgenote. Verwerende partij is van dit alles op de hoogte door de stukken die aan het dossier werden gevoegd en doch durft zij in de bestreden beslissing stellen dat het hoger belang van de kinderen niet kan geschonden worden door een tijdelijke afwezigheid.

Indien verzoekster tijdelijk terugkeert naar Marokko zal dit een moeilijk en ernstig te herstellen nadeel met zich meebrengen. Dit blijkt uit hetgeen hierboven werd aangehaald.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij dus met de grove borstel over haar dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

Het hoger belang van de kinderen wordt geschonden door een tijdelijke afwezigheid.

Dat het middel ernstig is.

2.2 Tweede middel

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht – schending van van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden (formele motiveringsplicht).
- b) In de motivering moeten zowel de feitelijke als de juridische motieven worden vermeld op grond waarvan het bestuur de beslissing genomen heeft, en deze motivering moet afdoende zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten (materiële motiveringsplicht).

In casu is noch aan de formele motiveringsplicht voldaan, in die zin dat de bestreden beslissing quasi geen motieven voor de beslissing weergeeft, noch aan de materiële motiveringsplicht daar dit motief zoals blijkt uit wat voorafgaat in de uiteenzetting van het eerste middel, geenszins correct, noch pertinent, laat staan afdoende is.

Dat het middel ernstig is.

2.3 Derde middel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu is het bestuur klaarblijkelijk bijzonder onzorgvuldig tewerk gegaan. Verzoekster benadrukt wederom dat verweerder eraan voorbijgegaan is dat er nog geen definitieve beslissing genomen werd in het kader van haar procedure op basis van artikel 10 en artikel 12bis van de Vreemdelingenwet daar zij in beroep is gegaan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en deze procedure nog steeds hangende is. Verweerder is dan ook klaarblijkelijk onzorgvuldig tewerk gegaan.

Dat het middel ernstig is.

2.4 vierde middel

Schending van het redelijkheidsbeginsel

Het bestuur schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu kan verzoekster niet geloven dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar het land uitwees terwijl haar procedure nog hangende is. De bestreden beslissing schendt dan ook flagrant het redelijkheidsbeginsel.

Dat het middel ernstig is.

2.5 vijfde middel

Schending van de rechten van verdediging en de hoorplicht

Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat eenieder jegens wie een besluit wordt genomen die zijn belangen op ingrijpende wijze beïnvloedt, vooraf in kennis dient te worden gesteld van de feitelijkeheden en redenen die aanleiding kunnen geven tot deze beslissing en de kans en de gelegenheid moet krijgen om zich te verdedigen en zijn standpunt omtrent de omstandigheden van de zaak kenbaar te maken. Bij gevolg dient de betrokkene nog tijdens de administratieve procedure minstens te worden gehoord en de gelegenheid te krijgen om zijn versie van de feiten weer te geven (HvJ C-32/95 Commissie t. Lisretal e.a. en HvJ 85/76 Hoffman- La Roche t. Commissie).

In casu is uit het voorgaande duidelijk gebleken dat de rechten van verdediging en de hoorplicht geschonden worden. Op geen enkel moment heeft verzoekster zich kunnen verdedigen tegen de afwijzing van haar aanvraag er werd immers meteen een beslissing genomen om het land te verlaten. Verzoekster heeft zich dan ook op generlei manier kunnen verdedigen tegen de afwijzing van haar aanvraag, en heeft niet de kans gekregen om zijn situatie toe te lichten. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat de rechten van verdediging schromelijk geschonden werden.

Dat het middel ernstig is.

2.6 zesde middel

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661).

In casu mocht verzoekster er toch van uitgaan dat zij minstens nog de kans zou krijgen om in beroep te gaan tegen de afwijzingsbeslissing van haar aanvraag alvorens het land te worden uitgestuurd. Zij heeft immers alles gedaan wat het bestuur haar vroeg, en heeft zonder fout en tijdig alle documenten overgemaakt waarnaar haar gevraagd werd. Zij vertrouwde erop dat de foutieve beslissing van DVZ om haar aanvraag af te wijzen, rechtgezet zou worden in beroep. De bestreden beslissing schendt dan ook het rechtszekerheidsbeginsel.

Dat het middel ernstig is.

2.7 zevende middel

Schending van het proportionaliteitsbeginsel

Uit het proportionaliteitsbeginsel volgt dat uit de afweging van de belangen van de de rechtszoekende jegens de belangen van de staat niet mag blijken dat de belangen van de rechtszoekende onevenredig geschaad worden door de gevolgen van de beslissing van het bestuur.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster het land moet verlaten. Maar als zij zou terugkeren naar Marokko dan dient zij haar echtgenoot en minderjarige kinderen achter te laten. Deze beslissing raakt verzoekster dan ook de in de kern van haar bestaan en ontnemt haar recht op een gezinsleven, één van de meest fundamentele rechten van de mens. De ernst hiervan en de mate waarin verzoekster benadeeld wordt, wegen dan ook niet op tegen de nadelen die de staat zou ondervinden van een positieve beslissing, wat deze ook moge zijn.

Dat het middel ernstig is.

2.8 achtste middel

*Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en de artikelen 3,6,7,9 en 18 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK)
Artikel 8 EVRM voorziet in het recht op een gezinsleven.*

Het dient te worden vastgesteld dat verzoekster klaarblijkelijk in aanmerking komt voor een geldige verblijfstitel via gezinshereniging, aangezien haar echtgenoot en kinderen in België wonen en hier ook verblijfsgerechtigd zijn.

Het is absoluut niet ernstig om van verzoekster te gaan verwachten dat zij hiervoor voor een onbepaalde tijd, die alleszins maanden zal duren, terugkeert naar Marokko.

Dit zou immers tot gevolg hebben dat zij voor lange duur van haar gezin gescheiden wordt.

Artikel 8 EVRM voorziet in het recht op een gezinsleven.

Dat verzoekster samen met haar echtgenoot en hun minderjarige kinderen een gezinscel vormen en dat zij steeds hebben samengeleefd.

De bestreden beslissing schendt dan ook ontegensprekelijk artikel 8 van het EVRM.

De beslissing van verwerende partij heeft als gevolg dat verzoeksters minderjarig kinderen verder voor onbepaalde tijd van hun moeder gescheiden zullen leven, hetgeen een schending betekent van artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 Kinderrechtenverdrag die bepalen dat de lidstaten, aangesloten bij dat verdrag, de rechten, plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders eerbiedigen, en alles doen wat in de lidstaten hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen. (R.v.St. nr. 148.314, 24 augustus 2005 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 maart 2006); T. Vreemd. 2005 (verkort), afl. 4, 401.)

Verzoekster is momenteel in de onmogelijkheid om deze verantwoordelijkheid mee te dragen door het toedoen van de verwerende partij welke haar beslissing op onevenwichtige wijze neemt.

Artikel 7 van het kinderrechtenverdrag wordt in die zin geschonden dat de Marokkaanse kinderen van verzoekster momenteel niet door beide ouders op een evenwichtige wijze kunnen worden verzorgd, daar verzoekster een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Dat het middel ernstig is.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de

Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij niet beschikt over een visum. Er wordt tevens, onder verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd aangaande het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van verzoekster. Verzoekster kan derhalve niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de bestreden beslissing “*quasi geen motieven voor de beslissing weergeeft*”, minstens toont zij niet aan welke ruimere motivering zij in de bestreden beslissing wenst terug te vinden. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Voor wat betreft de draagwijdte van de overige in de middelen opgeworpen geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kan worden verwezen naar wat verzoekster hierover heeft uiteengezet in haar verzoekschrift.

3.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster als dusdanig niet betwist dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, zodat zij ressorteert onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoekster betoogt dat haar ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, omdat nog geen definitieve beslissing voorligt inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. In deze wijst de Raad erop dat op dezelfde datum als huidig bevel om het grondgebied te verlaten tevens een onontvankelijkheidsbeslissing inzake voormelde verblijfsaanvraag werd getroffen (zie punt 1.2.). Deze beslissing is bekleed met het privilège du préalable en wordt derhalve geacht in overeenstemming te zijn met de wet. Niets belette verweerder dan ook om huidig bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De Raad wijst er verder op dat het indienen van een annulatieberoep tegen voormelde beslissing tot onontvankelijkheid geen invloed heeft op de verblijfsstatus van verzoekster en geen automatisch opschortende werking kent. Hoe dan ook, wijst de Raad erop dat voormeld annulatieberoep bij arrest van de Raad van 20 oktober 2016 met nummer 176 634 werd verworpen. Verzoekster, die niet op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, heeft derhalve geen belang meer bij haar kritiek aangaande het nog hangende annulatieberoep en de mogelijkheid om gedurende de behandeling ervan in België te kunnen verblijven. Een schending van de door verzoekster aangegeven beginselen van behoorlijk bestuur kan, op deze grond, niet worden aangenomen.

3.7. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidt deze wetsbepaling als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.8. Wat betreft de gezondheidstoestand, weerlegt verzoekster het motief niet dat “*er geen aanwijzingen [zijn] dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten*”. Wel benadrukt verzoekster haar familiale situatie, waarbij zij wijst op haar huwelijk met een verblijfsgerechtigde echtgenoot en haar drie kinderen. Zij benadrukt hierbij de elementen die haar zaak kenmerken. In de bestreden beslissing werd gesteld dat “*Dit [d.i. het bestaan van een gezin] ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om in regel te zijn met de bestaande wetgeving. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties onderhouden met het gezin via de moderne communicatiemiddelen. Mevrouw kan na haar tijdelijke afwezigheid het gezinsleven in België weer verder zetten.*” Aldus werd in de bestreden beslissing rekening gehouden met verzoeksters gezinsleven. Door louter de elementen die haar zaak kenmerken te herhalen en te poneren dat zelfs een tijdelijke afwezigheid haar gezinsleven zal verstoren, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Voorts kan nog worden verwezen naar het gestelde in de punten 3.10 en volgende. Dat verweerder met

de “*grove borstel*” door haar dossier zou zijn gegaan en niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag zou hebben gelegd, blijkt aldus niet.

3.9. De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat in de in punt 1.2. bedoelde beslissing tot onontvankelijkheid inzake de aanvraag voor een toelating tot verblijf reeds een beoordeling werd gemaakt van de door verzoekster aangehaalde elementen van haar gezinsleven. Ter terechtzitting werd hierop gewezen. Gevraagd naar het actueel belang dat verzoekster nog heeft bij haar kritiek die betrekking heeft op haar gezinsleven, gelet op de vaststelling dat reeds een definitieve beoordeling hiervan voorligt, stelt verzoekster zich te gedragen naar de wijsheid. De Raad merkt hierbij op dat wanneer het belang in vraag wordt gesteld, hieromtrent een duidelijk standpunt dient te worden ingenomen en de nodige gegevens dienen te worden aangebracht die uitsluitsel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Door louter te verwijzen naar de wijsheid van de Raad, blijft verzoekster hiertoe in gebreke. Aldus blijkt niet dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij de onderdelen van de middelen die betrekking hebben op de beoordeling van haar gezinsleven.

3.10. Voor wat betreft het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, staat het in casu niet ter discussie dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met haar echtgenoot en kinderen.

3.11. Verzoekster benadrukt haar gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen, waarbij zij wijst op de concrete elementen die haar zaak kenmerken, zoals reeds weergegeven in punt 3.8.

3.12. De Raad wijst erop dat uit een lezing van de bestreden beslissing – en de op dezelfde datum getroffen in punt 1.2. bedoelde beslissing tot onontvankelijkheid inzake de aanvraag om toelating tot verblijf – blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de familiale situatie van verzoekster. De Raad herhaalt dat verweerder in deze stelde dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen slechts een tijdelijke scheiding van de echtgenoot en kinderen betreft, waarbij het verzoekster vrijstaat haar gezinsleven te hernemen van zodra zij zich in het bezit heeft gesteld van het vereiste visum. Hierbij werd in de bestreden beslissing terecht gesteld dat een tijdelijke afwezigheid om zich in regel te stellen, geen breuk in de familiale relaties betekent. Dit vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij het niet verplicht is om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoekster blijft in gebreke concreet aan te tonen dat zij niet tijdelijk kan terugkeren. Verzoekster toont ook niet aan dat haar jongste kind, dat nog niet schoolplichtig is, haar niet mee kan vergezellen naar haar herkomstland. Wat betreft het argument aangaande een gebrek aan financiële middelen om te vertrekken naar Marokko, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een loutere bewering betreft. Verzoekster toont ook niet aan waarom de tijdelijke scheiding van de schoolplichtige kinderen niet kan worden overbrugd door middel van contact via de moderne communicatiemiddelen. Wat betreft de fysieke afhankelijkheid, concretiseert zij dit niet. Evenmin toont zij aan dat haar echtgenoot, die als enige kostwinner niet thuis kan blijven om voor de kinderen te zorgen, geen beroep kan doen op kinderopvang of familie. Aldus toont verzoekster met haar beknopt betoog niet in concreto aan waarom er in haar geval niet kan worden gesteld dat zij tijdelijk dient terug te keren naar haar herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. In deze wijst de Raad er bovendien op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoekster toont met haar beknopt betoog niet aan dat haar situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont. Verzoekster wijst nog op een scheiding van “*lange duur*”, doch in deze wijst de Raad erop dat uit artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat wanneer verzoekster haar aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland,

de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend en dat enkel in complexe gevallen een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk is. Gelet op bovenstaande toont verzoekster niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De loutere overtuiging van verzoekster dat de bestreden beslissing “*niet redelijk kan worden genoemd*” volstaat niet. In deze omstandigheden wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond. Verzoekster toont niet aan dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door, nadat werd vastgesteld dat er in het licht van een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die haar verhinderen een verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen, het bestreden bevel af te geven. De Raad verwijst te dezen ten slotte nog naar het gestelde in punt 3.9., waarin reeds werd vastgesteld dat verzoekster geen actueel belang aannemelijk maakt bij de onderdelen van haar middelen die betrekking hebben op de beoordeling van het gezinsleven.

3.13. Waar verzoekster nog een schending aanvoert van de artikelen 3, 6, 7, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag en stelt dat dat haar kinderen voor onbepaalde tijd van haar gescheiden zullen leven en dat zij niet door beide ouders op een evenwichtige manier zullen kunnen worden verzorgd, wijst de Raad erop dat hiermee niet wordt uiteengezet op welke wijze de artikelen 6 en 7 van het Kinderrechtenverdrag geschonden werden door de bestreden beslissing. Deze bepalingen voorzien in het inherente recht op leven, en de plicht van de Staat het overleven en de ontwikkeling van het kind te garanderen en het recht vanaf de geboorte een naam te hebben en een nationaliteit te verwerven. Daargelaten de vraag of de overige geschonden geachte bepalingen directe werking kan worden toegedicht, dient de Raad op te merken dat verzoekster niet aantooft dat een tijdelijke afwezigheid uit het Rijk, waarbij ze middels moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar echtgenoot en haar kinderen m.i.v. van haar niet-schoolplichtig kind indien het in België zou blijven samen met de andere kinderen, de artikelen 3, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag schendt. Verzoekster toont ook niet aan dat haar echtgenoot niet tijdelijk, via kinderopvang of familie, de zorg voor de kinderen zou kunnen opnemen. Hierop werd ook reeds gewezen in de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Voor het overige kan nog worden verwezen naar het gestelde in punt 3.12. Een schending van voormelde verdragsbepalingen kan dan ook niet worden aangenomen.

3.14. Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, kan erop worden gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kent dezelfde invulling (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329: “*principe audi alteram partem, [...] a le même contenu que le principe général du droit d’être entendu tel que garanti par le droit de l’Union*”). Verzoekster toont niet aan welke elementen zij had kunnen aanbrengen, die een ander licht op de zaak hadden kunnen werpen. Waar zij nog verwijst naar de mogelijkheid om in rechte op te komen tegen de beslissing tot onontvankelijkheid inzake de aanvraag om toelating tot verblijf, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.6.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA